

LBRIS

We know
books

LORENZO MARONE
TOTUL VA FI
PERFECT

Traducere din italiană și note de
GABRIELA LUNGU

HUMANITAS
fiction

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.

10. *Perfecțiunea e o clipă care nu ține cont de reguli.*

Cuprins

Recomandarea numărul 10	11
Un pas înapoi	19
Estuarul unui mare fluviu	21
Dumneavoastră, fiu rău	26
Poți să ții un secret?	32
Când se ciocnesc asteroizii	37
Colaj	49
O precizare	50
Păianjenii care aduc gânduri negre	52
Sauna din Citroën Dyane	61
Cu toată insula în spatele tău	67
O poveste urâtă	74
Casa din vată de zahăr	77
Un soi de îngeri	87
Colaj	94
Caracatița ținută în mână	95
Am rezistat	102
Colaj	109
Buruiana trebuie smulsă	110
Cal de tracțiune	117
În largul mării	126
Colaj	137
Parfumul lămâilor din curțile caselor	138

Opt bătăi de pendulă	We know	144
Un vis pe jumătate	books	153
Oameni și demoni		167
Colaj		176
Cele mai vechi animale de pe pământ		178
Ca <i>faraglioni</i> din Ciraccio		191
Un ultim sărut		198
Cu mâna în buzunar		208
Colaj		217
Balele dorm în picioare		219
O forță ciudată în gât		237
Mirosul navelor		245
Poate e nevoie de ghips		250

Cinci luni mai târziu

Crăpăturile caselor de la mare		259
Iarna afară		266
Prima fotografie din noua mea viață		274

Recomandarea numărul 10

— Alo?

— Marina...

— Andrea, tata se simte bine?

— Evident, ce ar fi trebuit să se întâmple? De-abia ați plecat.

— Dar se simte bine?

— Da, se simte bine, s-a lăsat convins să se culce. Nu doarme, dar pare liniștit.

— OK.

— Ascultă...

— Să știi că mă bucur că stați puțin împreună.

Eu, drept să spun, nu prea.

— O să fie bine pentru amândoi. De când nu s-a mai întâmplat asta?

În fundal se aude vocea GPS-ului care avertizează că la două sute de metri se află un radar.

— Am venit acum două săptămâni, nu-ți amintești?

— Ba da, dar eu zic să stați de-adevăratelea, să vorbiți, să vă petreceți timpul împreună...

— Nu mi se pare că el a avut vreodată timp de petrecut cu mine, cu noi.

— Hai, nu începe cu aceeași poveste a fiului chinuit! Ai patruzeci de ani, și trecutul e trecut, încearcă să mergi mai departe și să te bucuri de aceste două zile, nu știu dacă o să mai ai ocazia.

Conversația devine dificilă. Pufnesc și deschid frigiderul.

— N-aveți bere?

— Bere? Întrebă ea. Nu, știi că Fiorenzo nu bea. Găsești însă suc de afine.

— Cum să nu! Înseamnă că o să mă duc până la supermarket.

— Ce? ridică vocea. Cum să te duci? Ai citit primul punct de pe biletul pe care ți l-am lăsat?

Scot bucata de hârtie din buzunar.

— E scris să nu-l las niciodată singur, cu trei semne de exclamare.

— Exact. Trebuie să stai în casă. Pune nenorocitul ăla de bilet la vedere, ca să nu greșești!

— Vrei să zici că nu pot ieși până duminică seara? Întreb nervos, în timp ce încerc să lipesc foaia de hârtie cu un magnet pe frigiderul roșu, o imitație de sfârșit al anilor '50, la mare modă acum.

Marina oftează.

— Andrea, îți cer s-o faci pentru mine și pentru Fiorenzo. Și pentru nepoatele tale. Dacă nu te interesează taică-tău, fă-o pentru noi.

— Bine, dar... spun înainte ca oribilul magnet din ceramică pe care l-am desprins de pe hotă, un cap de femeie cu trei picioare îndoite și cuvântul TRINACRIA scris pe el cu litere mari (unul din suvenirurile acelea, toate identice, care se găsesc la fiecare colț de stradă în librăriile siciliene), să cadă jos cu zgomot, reușind s-o sperie atât pe soră-mea, care tace brusc, cât și câinele, care începe să latre cu sărg din salon.

— Ce s-a întâmplat?

S-a întâmplat că ușa frigiderului tău la mare modă e din plastic.

— Nimic...

— Am auzit un zgomot.

— Ce zgomot?

— Nu știu. Am crezut că a căzut ceva, insistă, dar eu nu mă las și continui să neg cu încăpățănare; nu pot, evident, să mărturisesc că am spart deja unul din numeroasele ei obiecte inutile.

— În orice caz, reia, în timp ce eu mă străduiesc să fac să dispară pentru totdeauna din bucătărie oribilul obiect, există de toate în casă, am făcut ieri cumpărături. N-ai nevoie de nimic. (Apoi îndeapărtează telefonul și o aud comentând cu soțul ei.) Zice Fiorenzo că telecomanda de la Sky e pusă pe brațul canapelei, în seara asta poți să vezi un film bun.

— Da, bine, o să văd un film bun.

— N-o zice însă cu vocea aia.

— Ce voce? E totul OK.

— Sigur?

— Sigur, hai, fiți liniștiți. Ne auzim mâine.

— Mâine? Nu, te sun mai târziu, pentru cină.

— Nu-ți face probleme, am văzut deja niște crenvurști numai buni de făcut la grătar.

— Va trebui să faci și pentru tata.

Nu scot o vorbă.

— Andrea, mă ascuți?

— Cum să nu.

— Ai înțeles ce am spus?

— Că mă suni mai târziu, pentru cină.

— Așa, bravo. A, încă ceva: în curând vine Gina, infirmiera, pentru injecție. I-am spus că o să te găsească în casă.

— OK.

Simt deja că mă înăbuș.

— Atunci, pe mai târziu.

— Ciao.

Pun jos receptorul și merg să mă uit din nou în frigider, cine știe, poate am un noroc incredibil și găsesc, în spatele recipientului pentru brânzeturi, o bere rece. Am capul vârat

încă pe jumătate în frigiderul roșu supersic, când am o revelație, și mai teribilă decât faptul că nu există bere care să mă susțină.

— Țigările... șoptesc cu o voce guturală, ducându-mi mâna la buzunarul cămășii.

Stăpânit de un impuls pe care n-aș ști cum și căruia, în orice caz, n-aș îndrăzni să-i rezist, încep să deschid ușile și sertarele dulapului din bucătărie, apoi trec în salon, inspectez comoda, biblioteca, măsuta pentru televizor, alung teckelul de pe canapea și ridic pernele, în sfârșit mă reped ca un nebun în dormitoare, în căutarea unui pachet lăsat nu se știe de cine, deoarece în familie nu fumează nimeni.

Căinele se ține după mine mârâind și lătrând.

Dormitorul surorii mele și al soțului ei e perfect, ordonat și parfumat, de parc-ar trebui să fie immortalizat pentru o revistă de design interior. Prea parfumat pentru gustul meu. Am aruncat o privire în jur și am văzut una din chestiile alea infernale care pulverizează din când în când o aromă dulceagă; dacă ar fi numai parfumul, aș mai trece cu vederea, problema e când blestematele astea încep să fâsâie în plină noapte, că aproape te paște un infarct. Așa că hotărâsc să-l scot din priză cu un gest prea brusc după părerea lui Augusto, care face un salt și mă mușcă de deget.

Augusto, dacă nu s-a înțeles încă, e un teckel de cinci ani, răsfățat și despot, regele absolut al familiei, pe care o comandă cum vrea el, și care se învârte prin camere cu un aer de superioritate, aruncând priviri disprețuitoare nefericiților care au ghinionul să treacă pe lângă el. Numele pe care-l poartă oglindește întreaga sa autoritate și uneori, ca să nu am parte de pedepse grele, îl salut cu „Ave, Imperator Augustus“, ridicând mâna. De fapt, e mai mult decât rău, e de-a dreptul nebun, are niște rotițe stricate, iată de ce, cu ceva vreme în urmă mi-a venit spontan să-i spun Căine Zălud Tannen, porecla dată strămoșului lui Biff Tannen în trilogia *Înapoi în viitor*. În cele din urmă, pentru mine, Augusto a devenit pur și simplu Tannen.

— La dracu', Tannen! strig și, încercând să mă eliberez din mușcătura lui, lovesc dozatorul lui Fiorenzo, care ajunge direct în oglinda de pe perete. Zgomotul făcut de lovitură îl sperie pe dușmanul meu, care îmi dă drumul și, chelălând, fuge cu coada între picioare în salon.

— Ce se-ntâmplă?

La naiba, în toată nebunia asta numai tata mai lipsește.

Calc înjurând peste cioburile oglinzii și mă îndrept spre baie ca să-mi pun mâna sub apa de la robinet.

— Andrea, ce-ai făcut?

Tata, în halat de casă, cu mâinile la spate și privirea mustătritoare, s-a proțâpît în prag.

— Nimic, tati, nimic. Du-te în pat, am avut probleme cu fiara.

El intră cu un calm angelic, deschide dulăpiorul, scoate apa oxigenată și vata, apoi îmi prinde degetul și începe să-mi dezinfecteze rana. Îl las, și mă uit cu atenție la el, de o viață nu l-am mai privit de atât de aproape. În general, îmi plac chipurile bătrânilor, au viața pe care au trăit-o lipită de piele și ochii plini de povești; în detalii însă, lucrurile încep să se complice, în pielea spuzită de pete, riduri și puncte negre și în firele de păr care le ies ca niște tufșuri din nas și din urechi. Îmi întorc privirea.

— Sper să nu mă îmbolnăvesc de turbare?

— Nici vorbă, spune, fără să-și ridice ochii de pe degetul meu. Marina îi face toate vaccinurile, sărăcuțul de el își petrece viața la veterinar.

— Cum să nu, sărăcuțul...

După ce mi-a înfășurat degetul cu doi plasturi, tata zice:

— Gata, dar să fii atent data viitoare. Noroc că soră-ta e o femeie grijulie...

Mi se pare că îi scapă un zâmbet.

— Chiar așa, ce noroc...

Apoi își pune din nou mâinile la spate și pleacă târșâindu-și picioarele pe gresie.

— Nu cumva ai o țigară în plus?

— Hm.

Stă pe loc, uitându-se la mine, cu spatele cocoșat cum nu i l-am văzut niciodată, sfidându-mi privirea, de parcă ar vrea să mă oblige să-mi dau la iveală istețul plan.

— Știi bine că nu-mi e îngăduit să fumez... spune în cele din urmă.

— Ei, puteai foarte bine să fi cumpărat ceva pe șest, scăpând de controlul sufocant al Marinei... spun chicotind.

Credeam că o să se supere, dar se gândește o clipă și apoi mă invită să-l urmez în camera lui cenușie mirosind a dezinfectant și a medicamente. Trage sertarul de la noptieră, vără mâna sub niște cutii de medicamente și scoate o țigară de foi, de fapt un trabuc Toscano. Apoi mi-l întinde satisfăcut.

— Țsta de unde vine?

— Am corupt-o pe Gina, răspunde zâmbind. Da' să nu cumva să-i spui soră-tii!

— Nici nu mă gândesc.

Deschid brațele într-un gest de capitulare.

— Nu i-am făcut niciodată nici o confesiune, ar fi culmea să încep după patruzeci de ani. Problema e că nu-mi plac trabucurile, mă doare stomacul de ele.

— Continui să te porți ca o fetiță... comentează el și își pune trabucul în gură.

Apoi ia bricheta, se așază pe marginea patului și aprinde trabucul puștind de două ori. Un nor de fum dens și gălbui îi acoperă fața.

N-ar trebui să mă las făcut fetiță, dar el e pe moarte, ce sens ar avea? E răspunsul pe care mi-l dau în ultimul an, replica la voința mea de a-l contrazice la orice frază, cum am făcut întotdeauna. E pe jumătate mort, îmi spun, ce sens ar avea?

— Mă duc să-mi cumpăr țigări, mă doare stomacul de la trabuc, repet ieșind din cameră contrariat.

Bătrânul ăsta e singura ființă de pe suprafața pământului în stare să-mi schimbe dispoziția spunând o singură propoziție.

— Andrea?

Mă întorc.

— Ce-i?

— Dacă tot ieși, ia-mi o cutie de Garibaldi.

— Ascultă, nu-i cazul să profiți. Una e să nu-i spun Marinei de marfa luată pe sub mână, alta e să devin complice sută la sută, răspund hotărât.

El însă nu se lasă.

— Știi cât îmi mai rămâne de trăit?

Închid ochii.

— Hai, n-o face pe victima.

— Dacă peste câteva luni o să fiu într-un sicriu, spune-mi tu cum poate schimba situația un trabuc?

— Marina nu vrea.

— Scrie în tâmpitele alea de indicații pe care ți le-a lăsat?

Mă sprijin de tocul ușii, zâmbind.

— Le știi și tu?

— Evident. E obsedată de reguli, de liste.

Trage ușor fumul în piept.

— Împuți toată casa.

— Lasă-mă în pace...

Îl privesc fix. Se întoarce la povestea regulilor.

— Mă sprijin pe puțina rațiune care mi-a mai rămas și îți spun că în lista aceea nu există fumatul!

Are privirea ageră, buzele arse întredeschise într-o grimasă de dezgust, o barbă albă și rară care amintește de vata pe băț.

— Și ce-i cu asta? Nu există pentru că Marinei nici măcar nu-i trece prin cap așa ceva, răspund.

Pare să se dezumfle brusc la rezistența mea.

LIBRIS | *Weekend Books*
— Consideră că n-am spus nimic, discuția asta m-a obosit deja. Faceți cum credeți, oricum ați hotărât să mă faceți să mor ca un prizonier.

Și mă trimite la dracu', făcând un gest cu mâna.

Oftez și mă abțin să răspund, și pentru că, sincer să fiu, nu mi se pare că greșește întru totul. Poate aș putea să vorbesc într-adevăr cu Marina? Tata are două metastaze în corp și doar câteva luni de viață, ce rău ireparabil i-ar putea face un trabuc? Mă duc în bucătărie și iau telefonul. Celularul a sunat deja de două ori, când privirea îmi cade pe foaia de hârtie mototolită uitată pe masă: e adevărat, nu face nici o aluzie la fumat. Dar, în recomandarea numărul zece, se spune: *Nu-l muta pe Augusto de pe canapea când doarme.*

Se înfurie și te poate mușca, aș adăuga.

Două zile pot fi un timp infinit.

Un pas înapoi

Pe la mijlocul săptămânii mă sunase adorata mea surioară implorându-mă să trec pe la ea, pentru că trebuia să-mi ceară o favoare enormă.

Pe scurt, la insistențele repetate ale tatii, Marina hotărâse să meargă împreună cu toată familia la Sondrio să-și viziteze socrul, care în urmă cu vreo două luni făcuse un atac cerebral și nu se simțea prea grozav. Toată familia, mai puțin teckelul Augusto, căruia nici nu-i trece prin cap să-și abandoneze canapeaua comodă. Așa că, pentru a-i face favoarea asta, a trebuit să renunț la o sumă frumoșică ca să fotografiez o paradă a modei la Positano (unde, printre altele, mă aștepta o oarecare Veronica).

Imediat cum sosisem, Marina m-a luat de mână și, privindu-mă drept în ochi cu un aer jalnic, a șoptit:

— Ai tu grijă de tata?

Bolborosisem ceva cât se poate de prostesc, pentru că, pare ciudat, dar la peste patruzeci de ani, încă n-am înțeles cum funcționează chestia asta cu a avea grijă de alții. Legăturile mele durează cât viața unui fluture, pentru că, din ziua îndepărtată în care mama n-a mai fost, am încetat să mai cresc. Ea obișnuia să ne lipească pe mine și pe Marina de peretele camerei noastre și să însemneze cu un creion înălțimea și data: ultimul meu semn pe perete e din aprilie 1987 și, dacă-mi amintesc bine, înălțimea nu depășea un metru patruzeci. De atunci au trecut mai bine de treizeci de ani și s-au adăugat patruzeci și cinci de

centimetri, un timp și un spațiu care m-au făcut să cred că nu merită să-ți umpli capul cu prea multe reguli, pentru că nimic nu poate fi proiectat și gestionat până la capăt, și că e mai bine să nu-ți pui prea multe întrebări, dacă vrei să ajungi până seara. Exact contrariul surorii mele, care și-a burdușit spațiul cu reguli de respectat, ca să ajungă astfel la o iluzorie perfecțiune.

Așa că, azi după-amiază, în timp ce soțul târa bagajele pe casa scârilor, și nepoatele mele Barbara și Alessandra se uitau la mine de parc-aș fi fost un extraterestru de abia aterizat în livingul lor, ea a profitat ca să-mi întindă o foaie de hârtie împăturită conținând zece recomandări care nu trebuiau violate pentru nimic în lume.

Am așteptat să închidă ușa apartamentului în spatele ei ca să răsufli ușurat, apoi am vârat hârtia în buzunar (gata să uit de ea) și m-am prezentat în camera bătrânului, forțându-mă să zâmbesc frumos. El stătea în picioare în fața ferestrei, întors cu spatele, ținând la ureche un mic radio. A continuat să se uite afară și a spus cu o voce joasă:

— Poți să te retragi. Te-au informat greșit, n-am crăpat încă.

Estuarul unui mare fluviu

Marina mi-a atras atenția că datoria noastră este să-l protejăm și să-i prelungim viața cât mai mult posibil, căci știm cum e, dacă-i dai un deget, îți ia toată mâna, așa că nici vorbă să-l las să fumeze. Voiam să-i răspund cu o veche replică a lui Massimo Troisi, că, dacă vrem să-i prelungim viața, trebuie să-l lăsăm să trăiască, dar, pentru că soră-mea n-are deloc umor, am renunțat. Așa că ea a început pentru a nu știu câta oară să-mi vorbească despre Gina cea grozavă, o româncă, ce va veni în curând să înțepe fesele lui Libero Scotto (tatăl meu), lucru pe care-l face în fiecare seară, la ora șapte. Problema e că femeia asta întârzie, și în curând tutungeria din apropierea casei se închide. Așa că am hotărât: cobor. Nu sunt decât câțiva metri, trebuie doar să dau colțul și mă aflu în via Caldieri, o arteră care leagă șoseaua de centură de cartierul Vomero. Ce s-ar putea întâmpla în cinci minute? Trebuie să risc, altfel o să-mi petrec seara fără țigări. Îmi iau haina și mă apropiu de camera tatii, a așipit stând pe pat, cu capul sprijinit de tăblie și gura căscată din care iese un hârâit sinistru. Îmi dau seama că-l privesc prea mult, speriat de poziția nefirească ce-i deformează chipul. Nu moartea în sine mă terorizează, ci rămășița de viață pe care suntem obligați s-o ducem cu noi înainte de final, restul inutil pe care nu mai știm cum să-l umplem. Îmi întorc privirea și mă îndrept cu pași ușori spre ieșire, deschid ușa și mă strecoz afară, dându-mi seama doar în ultimul moment că nebunul de câine și-a ridicat capul de pe canapea, ca să-mi studieze mișcările.

Pe casa scărilor văd o femeie în vârstă, destul de corpulentă, care așteaptă liftul și care nici măcar nu se întoarce să mă salute. Are gâtul înfundat între umeri și picioarele ca niște pulpe de porc. Mă reped pe scări în jos și când ajung în holul de la intrare îmi dau seama că zăpușeala care sufoca orașul s-a topit în mici picături de apă care răcoresc tăcute asfaltul. N-am umbrelă, așa că încerc să merg pe lângă ziduri. E ora șapte și jumătate dintr-o seară de iulie, și strada mi se pare nefiresc de goală. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu un ziar deschis deasupra capului și o legătură de chei în mână, se grăbește speriat de tunet către ușa de la intrarea într-un bloc. O pisică se strecoară grăbită sub o mașină.

Trec de colțul străzii și regălesc obișnuitul bulevard în care dă ieșirea de pe șoseaua de centură chiar lângă locuința noastră (sau ar trebui să spun locuința surorii mele), astfel că locul seamănă cu estuarul unui mare fluviu care se varsă obosit în mare, ducând cu el tot ce găsește în lunga lui călătorie. În seara asta nu sunt multe lucruri, doar un autobuz gol care trece rapid făcând să tremure pavajul, trei mașini care încetinesc ușor înainte să fie înghițite de oraș și un băiat călare pe scuter, care se urcă pe trotuar în căutarea unui adăpost. Crucea verde de la o farmacie pâlpâie reflectând lumina într-o baltă aflată la câțiva metri, în timp ce eu încremenesc în fața tutungeriei închise. Și-acum ce fac?

Înjur și vreau să mă întorc, seara se pregătește să se transforme într-o tragedie. Apoi îmi amintesc că în buzunarul interior al hainei păstrez încă o linie de fumat, ce-mi fusese dăruită cu câteva seri înainte de ultima mea cucerire, o thailandeză de doi metri, cu un tată neamț, pe care am cunoscut-o la Milano, la o petrecere. În dimineața de după noaptea noastră de dragoste i-am spus râzând că seamănă cu Olive Oyl, logodnica lui Popeye Marinarul. Mă credeam simpatic, dar probabil s-a suferat, pentru că nu mi-a mai răspuns la telefon.

Trag cu ochiul la ceas, n-au trecut decât patru minute. Bine, nimeni n-o să știe vreodată că am ieșit. Ploaia se întetește, iar telefonul din buzunarul jeansilor începe să sune. Din trei

pași ajung în fața blocului, și, în timp ce caut telefonul, calc într-o baltă. Reușesc cu greutate să scot celularul și mă uit pe ecran: Marina. Fir-ar să fie! Deschid în mare grabă ușa de la intrare și urc cele patru etaje sărind câte două trepte deodată, pentru că aș pierde prea mult timp să aștept ascensorul. Oare de ce mă sună soră-mea pe celular? Probabil a făcut-o deja pe telefonul fix. Ce ghinion! Câte posibilități existau să se hotărască să mă sune exact în cele cinci minute? Ajung în fața ușii cu limba de un cot.

Văd o femeie îndesată, cu pielea albă ca a cadavrelor și părul de o culoare incertă, un gălbui stins care duce cu gândul la bilă. Draga de Gina. Și eu care-mi imaginasem o neașteptată schimbare de situație a sfârșitului de săptămână, petrecut în compania unei prăjini de femeie cu părul negru și pielea de culoarea abanosului, o gitană veselă și zâmbitoare, aterizată în casa Scotto ca să-mi aline neliniștile și să mă facă să uit de Positano și de frumoasa Veronica. Gina e cam de aceeași vârstă cu mine, dar arată ca de șizeci de ani, are privirea întunecată, ochii mici, mâinile încrucișate pe pieptul robust și buzele de parcă ar fi lipite cu adeziv Vinavil. Stă în fața ușii noastre și se uită la mine cu o expresie îngrijorată.

— Bună seara, dumneavoastră sunteți probabil Gina, șoptesc încercând să-mi trag sufletul și întinzându-i mâna.

Nu-mi răspunde la gest și răspunde grăbită:

— Bună seara.

Îmi vine s-o trimit la dracu', de abia am cunoscut-o și deja mă enervează, numai că aud telefonul fix sunând, deschid ușa și mă reped să răspund. Când ajung lângă telefon e prea târziu, îl aud pe tata spunând:

— Iubito, mă obligi să repet, nu știu unde e golanul de frate-tău, m-ai trezit și am alergat să-ți răspund...

Îi smulg receptorul din mână și el se retrage speriat. De parcă n-ar ajunge toate astea, Augusto începe să latre furibund.

— Marina, spun cu vocea găfâind de efortul făcut, în timp ce-mi apăs cu degetul arătător cealaltă ureche, ca să nu aud lătratul bezmeticului de câine.

— Hei, ce se întâmplă? Unde erai? M-a sunat Gina să-mi spună că nu-i deschide nimeni.

— În baie, unde vrei să fiu? Totul e OK.

— Dar ce se-ntâmplă?

— Nimic, îți repet. Eram în baie și n-am auzit telefonul.

Gina mă măsoară din cap până-n picioare cu o expresie ciudată pe care nu reușesc s-o descifrez, poate scârbă – cu nasul încrețit și ochisorii de cârțiță închiși pe jumătate – de parcă s-ar afla în fața unui bătrân șobolan de canal. În tăcerea care urmează (în care soră-mea se gândește cu siguranță ce să facă, iar româncă se pregătește să-mi supravegheze următoarele mișcări), îl văd pe tata zâmbind amuzat.

— Punctul 6, Andrea, spune apoi Marina.

— Cee?

— Punctul 6, repetă șoptind. Ce spune punctul 6?

— Ce spune... Punctul 6 spune... nu-mi aduc aminte, Marina. Câinele tău a înnebunit.

— Punctul 6 spune că nu trebuie să te închizi în baie! Lasă ușa deschisă, altfel nu-l auzi nici măcar dacă te strigă!

— Ușa deschisă?

— Da, sau cel puțin întredeschisă. N-ar trebui să se scoale din pat fără să fii aproape, suferă de amețeli.

Ceea ce spune e atât de lipsit de sens, că amuțesc, fără să știu ce să-i răspund. Nici nu-mi trece prin cap să-mi fac nevoile cu ușa deschisă, sunt un tip rezervat, nici măcar la cinci ani nu eram în stare. Odată, când eram mic, s-a prezentat chiar tata să mă ștergă la fund, iar momentul acela e încă întipărit în creierul meu, care chiar nu reușește să alunge anumite amintiri și le păstrează împachetate în vreo nișă stupidă, așa cum fac bunicii cu obiectele care nu se știe când ar putea deveni folositoare. Spune-mi tu, surioară, dacă va putea fi vreodată ceva folositor în nenorocita asta de amintire! E folositor să revezi

expresia scârbită de pe chipul tatălui tău în timp ce te spală, ca și cum i s-ar fi întâmplat cea mai incredibilă dintre porcării? E folositor să păstrezi memorabila sa frază: „Andrea, data viitoare, dacă reușești, încearcă să te ții până vine mama“?

— Mami, trebuie să fac pipi.

— Iar? Dar ai făcut acum cinci minute.

— Mă trece.

— Hai, fă repede, să nu-l trezești pe tata.

— Pot să vin să dorm cu voi?

— Nu, Andrea, acum ai camera ta.

— Mi-e frică noaptea.

— De ce ți-e frică?

— De întuneric.

— Dar, iubitele, întunericul nu există cu adevărat, soarele nu a dispărut.

— Dar unde stă?

— Stă tot acolo, noi ne-am scuit.

— Hmm... bine, dar pot totuși să dorm cu voi?

— Știi că tati nu vrea. A cumpărat pentru voi o cameră frumoasă...

— Numai în seara asta!

— Iubitule, hai, culcă-te, îți las ușa întredeschisă. Noi suntem dincolo. Nu există nimic de care să-ți fie frică. Uite, ai aici jucăria ta de pluș. *Bonne nuit!*

— Mami.

— Ce mai e?

— Dormi?

— Nu.

— Să n-adormi.

— *D'accord.*

— *Maman.*

— Andrea, termină!

— Tati doarme?

— Da, dar dacă nu termini, se trezește și se enervează.

— Da' tu să nu dormi, ai înțeles?

— OK.

— Mami, nu dormi, nu-i așa?

— ...

— Mami? Ma...?